

Opinió

Contrada: la vida consumida

La forma mètrica del sonet té quelcom de bloc de marbre. És un material idoni com pocs per cercar-hi la bellesa, però les regles que imposa són tan innegociables i els seus límits tan marcats que només qui té molt ofici pot enfrontar-lo amb garanties. Com el marbre, també el sonet per desbastar sembla fred i mort, però qui coneix els seus secrets en pot treure foc i vida.

Al seu últim llibre, *Contrada*, Jordi Llavina s'ha fet baixar de la pedrera de la poesia quaranta blocs de marbre de catorze versos cadascun i ha passat dies i nits tallant-los amb el seu millor cisell, fins oferir-nos una galeria excepcional de sonets: *qui té l'estil, té una eina ferma al puny / per arribar al lloc de la fruita estranya*.

Llavina hi ha treballat molt, sens dubte, perquè fer un bon sonet exigeix inevitablement picar molta pedra. L'esforç de l'artesà, però, hagués quedat en no res sense el do de la gràcia, que permet insuflar ànima a la matèria i fer que el marbre inert s'ompli de vida.

A la *Contrada* que ara ens presenta -els voltants que Llavina ens convida a transitar-, trobem elements ben clàssics: el pas del temps, la fragilitat de la vida, la solitud, el desamor, el dolor i la fatiga de viure, la mort. Aquesta última, molt especialment, cobra un protagonisme paradoxal en un home com ell, tan vital i en plena maduresa. Cert que hi ha sonets oberts a l'esperança, com ara els dedicats a la malaltia de la seva germana o els dos magnífics sobre la badoquera, però el to general

El cotxe escombra

César Martín
cmartinn@hotmail.com

Com el marbre, també el sonet per desbastar sembla fred i mort, però qui coneix els seus secrets en pot treure foc i vida

és d'una lucidesa desoladora: *¿Què ens n'ha quedat, del temps de joia? Res / que no es torni odiós, res que no sigui / un ornament de la melancolia. O aquest quartet estremidor: El cos, la vida. Hi ha un dia que entens / que les coses expiren. Com la planta. / La vellesa és un do. La dona infanta / un ésser per la mort. Neix sense dents. Tanta presència té la mort -ella, que és pura absència- que en arribar a un dels últims sonets, el titulat "Cementeri de Terrassola" -potser el que més m'ha agradat de tot el llibre-, vaig preguntar-me si aquesta *Contrada* que aplega i unifica els quaranta sonets no seria en realitat sinó la contrada darrera i definitiva, la fossa, sí, els quatre pams de terra en què el poeta voldria ensorrar, per preservar-ho, tot allò que més ama, perquè un dia es barregi amb el seu cos.*

No trobo contradictori afirmar que un llibre com aquest, tan trist, sigui a la vegada una festa literària. Llavina és un inconformista gairebé en tots els sentits de la paraula, però sobretot en el literari. Mai no en té prou amb el que ja ha fet, ni que sigui una obra mestra com *Vetlla*. Necessitava lliurar noves batalles i fer-ho, si era possible, també amb armes noves -el marbre dels sonets en aquest cas-, i el resultat ha estat enlluernador. *Contrada* es pot descriure com una serralada, amb cims de diferents alçades que conformen un paisatge en què, sota el traç inimitable del Jordi Llavina, cada lector reconeixerà turons i camins ben familiars, perquè al cap i a la fi són els de tots.

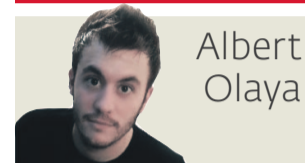
CARTA DEL LECTOR

La pobresa extrema pot ser eradicada

El fet que a Catalunya hi hagi persones convençudes que la pobresa no es pot eradicar, que per exemple creuen natural la realitat de la fam, ja és de per si mateix una alerta important per a la ciutadania, per la manca d'empatia, solidaritat i amor, aquesta manca es converteix en una esquerda en la societat, una esquerda engrandida per la falta d'informació dels mitjans de comunicació respecte la pobresa, la seva realitat i orígens, on oculten la veritat donant tolerància a la mentida pura i dura. Encara que la major esquerda correspon a la dels principis de governs democràtics autoexculpats per la seva falta de coherència en la posada en pràctica de les seves pròpies promeses electorals, i en la manca de sensibilitat enfront del nivell de pobresa extrema en el qual sobreviuen a Catalunya milers de famílies. La realitat dramàtica de milers de famílies sense cap ingrés hauria de fer canviar el mal rumb de pressupostos i lleis que reafirmen desigualtats i penúries. Necessitem un govern també per als ciutadans més desfavorits amb ajudes directes per resoldre la seva situació. Entre altres opcions la renda garantida ciutadana és una opció més a dur a terme, no l'única, però sí la prioritària per a les persones sense cap tipus d'ingrés.

Juanjo Salbia
Associació Eradicar La Pobresa
Barcelona

Les 5 notícies més importants

Albert Olaya

1. El Tribunal Constitucional tomba la llei de consultes. ARA. No hi haurà consulta a Catalunya. Com va avisar la setmana passada Mariano Rajoy, el Tribunal Constitucional ha derogat la llei de consultes catalana. Els partits favorables al dret a decidir avisen que el xoc de trens ja és una realitat.

2. Escòcia vota sí. *Herald Scotland*. Contra tot pronòstic els escocesos han votat que sí en el referèndum. Els unionistes no han proposat cap projecte alternatiu a la proposta independentista d'Alex Salmond i Escòcia esdevindrà un nou Estat del món al pròxim març del 2016.

3. Comença el creixement econòmic. *El País*. Espanya surt oficialment de la crisi però deixa un panorama desolador. La troica colla Mariano Rajoy per impulsar més mesures econòmiques per reduir el dèficit. El Govern espanyol preveu un augment del PIB del 0,05% durant el tercer trimestre.

4. Mas convoca eleccions anticipades pel desembre del 2014. *La Vanguardia*. El President de la Generalitat ha convocat eleccions anticipades amb caràcter plebiscitari per finals d'any. Mas demana coherència i unitat per organitzar una candidatura conjunta amb els partidaris del Sí.

5. El PSC cau i es trenca. *El Periódico*. Els socialistes cauen estrepitosament a les enquestes de les pròximes eleccions. Navarro s'enroca i farà costat al PP i C's per demanar la suspensió provisional de l'autonomia catalana. La meitat dels diputats marxen del partit en senyal de protesta.

alb.olaya@gmail.com

De Fraga a Maó

Sergi Sol
solibrossergi@gmail.com

La costellada de Montjuïc

La portada del diari El Mundo aprofitava per carregar contra La consulta amb el pretext que el partit de la Selecció Catalana havia 'punxat'.

És veritat que l'assistència a l'Estadi Lluís Companys va ser modesta i menor que en anteriors ocasions. Tan cert com que aconseguir que vint mil persones vagin a veure un partit de costellada en una nit gèlida i contra un equip com Cap Verd és meritori. La fórmula del partit de Nadal ha deixat de ser atractiva. No és només que el rival no ajudi, és que generar passió per un partit d'aquestes característiques -amb el cansament acumulat- és una àrdua tasca. L'actitud exigent és d'un cinisme exasperant i ridiculitzar el partit perquè només hi han fet cap un parell de desenes de milers de persones només posa en evidència com en són de miserables, alguns. La Selecció ni és oficial, ni competeix enlloc, ni té cap mena de formació de grup, ni compta amb tot l'univers de jugadors potencials, ni promet cap glòria a ningú. El partit, un cop l'any, només aspira a mantenir la flama: el desig de poder competir un dia en el concert internacional.

Aquests condicionants encara fan més mesquina segons quina crítica o injusta comparació. És com aquell humil a qui el ric retreu no posar caviar a taula per Nadal, com aquell bon home que condueix un Ford Fiesta i rep les burlas d'un potentat que exhibeix l'Audi d'última generació; pitjor encara, com el comissionista i especulador que mira amb desdeny un assalariat o autònom que penca de dilluns a dissabte i tot i així arriba just a final de mes. Haver estat al camp per veure un partit amistós entre una Selecció sense reconeixement i delmada de jugadors front un rival modest entre els modestos demana ganes, moltes ganes. Però indica també a l'hora un potencial enorme. Si en un partit de pixarri, en una nit desangelada i davant un rival sense atractiu no fem el ridícul és per treure'n una conclusió ben clara: si competíssim de debò, amb tots els ets i uts, Catalunya no només seria una Selecció que podria entusiasmar sinó que estaria en disposició de disputar l'Eurocopa o la Copa del Món aspirant a tot. Possiblement això és el que més els empenya i possiblement per això mai no ho reconeixeran.